

**MONA HAWTHORN
ANDERSEN**

BEELEZEBUL

PSYKOLOGISK GYSER

DEL 1

Mørke er lys vendt på vrangen.

Beelzebub

1

Solen står lavt i horisonten. Parkens forlystelser rager op mod det glødende ildskær på himlen og indgyder stedet en atmosfære af storhed. Han knuger rattet og mærker, hvordan det sitrer i hans fingerspidser. Der er ikke et øje at se og vil ikke være det før sidst på ugen, når der skal gøres klar til åbningen i efterårsferien.

Han manøvrerer varevognen hen ad parkeringspladsen og standser tæt ved personalebygningen. En punkteret cykel er efterladt i cykelstativet. Flag med logoet FÅRUP SOMMERLAND blafre let i blæsten, og vindhekslignende planter er afgået ved døden i de høje potter, som står placeret på hver sin side af personaleindgangen. Han stikker hånden ned i sin lomme, hiver nøglekortet frem og taster koden til alarmen ind på det lille display, der er placeret ud for hans mave på rødstensmuren.

Han roder op i sit mørke hår og træder ind i de velkendte faciliteter. Der lugter hengemt, af støv og ubrugt køleskab. Plakater med Twilight-idoler og letpåklædte ludere hænger sammen med Fårup Sommerland-posters, hvor et skovlogo ledsages af børn i en rutsjebane og teksten: *Et sommerland helt ude i skoven.*

De burde hellere skrive: *Kom og få et gratis hjernetraume, der fucker livet endnu mere op*, tænker han og hiver en Faxe Kondi op af kassen.

Han skærer ansigt, da den første tår glider lunkent ned igennem halsen, alligevel tager han et par slurke mere på vej ind i opholdsstuen. Bordene flyder med tomme ølflasker og fyldte askebægre, poolkøerne står op ad sofaen, og pyntepuderne ligger spredt ud over hele gulvet. Det tændte stereoanlæg vidner om, at Jorden er giftig-legen blev droppet for en tur hen til den nærmeste pub.

Han tømmer sodavanden ud i vasken, bevæger sig med nøje afmålte skridt hen ad linoleumsgulvet og låser sig ind i opmagasineringen. Stanken af smøreolie og indeklemt luft er som en doven lussing. Det ser ud til, at værktøjet er blevet kastet ind på stålreolerne, væltede ledningskabler flyder på gulvet, og i vindueskarmen ligger der humlebier med benene strittende i vejret. Han finder et par lysstofrør, et bundt reb og andre remedier.

På vejen tilbage til varevognen vender han sig om og kaster et enkelt blik op på Falken. Prøveturen i den 622 meter lange trærujsbane endte med en uge i koma på Aalborg Sygehus. Ingen af lægerne havde troet, at han nogensinde ville vende tilbage til sommerjobbet i forlystelsesparken. Men det gjorde han. Skaderne efter det seks meter lange fald havde krævet sin tid til restituering af kroppen. Efter det var han som et nyt menneske.

Han vil aldrig glemme fornemmelsen af at svæve i fri luft, skriget der lukkede sig inde i ham, mens han nærmede sig græs og sten. Det er ikke muligt at glemme det, ligesom det ikke er muligt at glemme hende.

Uhyret.

Han åbner bagdørene og springer op i varevognen. Rebet, kæderne og jernsaven får en plads i værktøjskassen. Han skifter et

af lysstofrørene, springer ud på græsset og lukker bagdørene med et klonk. Pulsens rytme ligger et lille stykke over det normale, men det skyldes udelukkende den fysiske anstrengelse. Der er ingen grund til at hidse sig op endnu. Man skal jo ikke sælge skindet, før huntigeren er skudt, tænker han og sætter sig ind på førersædet.

Han stikker en mintkaramel i munden og tænder for motoren. De første kilometer koncentrerer han sig først og fremmest om at tænke på Skrigerne. Han kan huske varmen fra deres hud. Motoren afgiver en brummende lyd, der gør ham døsig. Det bliver en let omgang rekognoscering i aften.

Han kører ad motorvejen, tænder for bilradioen og zapper fra *Moonlight Shadow* til *Gentleman*. I lyset fra lygtepælene kan han se en flok måger dykke ned mod den glitrende vandoverflade på Limfjorden. Han rokker i takt til de dunkende basrytmer og glider med trafikken, der ormer sig gennem Aalborg Centrums myriader af butikker, caféer og hoteller. Et par ældre herrer i flere lag hullede striktrøjer og med bajere i skødene sidder på en bænk over for banegården. Han stirrer på de to sprittere, gnider sig på låret og sætter kursen mod dagens destination.

Spiret på Sankt Markus-kirken rager op over Østre Anlæg. Kirkeuret, lygtepælene og højhusene kaster kegler af lys ind i parken. Han parkerer bag fodboldbanen og traver hen til søen, passerer et gammelt ægtepar, der kaster brødkrummer ud til ænderne.

Han skal lige til at bevæge sig over mod rosenhaven, da han får øje på hende. Hun løber hen ad stien, der omgiver søen. Han vil skyde på, at hun har samme alder som de andre. Hun er ikke lige så køn, men hendes røde hår glinser af sved og klistrer sig fast til

panden og kinderne på en måde, som gør ham stakåndet af ophidselse.

Han lader hende løbe et stykke frem på stien, før han sætter i småløb og holder en tilpas afstand til hende. Efter ti minutter lunter hun ud af parken og hen til et fireetagers boligbyggeri. Han når med ind i opgangen, før døren lukker i bag hende, og han følger efter hende op til tredje sal.

Hun låser sig ind i en lejlighed. Han møder kortvarigt hendes blik og får et glimt af et spejl over en mørk kommode inde i entréen. Han tager blikket til sig og fortsætter op ad den næste trappesektion.

2

Jeg stikker spidsen af min blyant ned i blokken og skuler til tavlen. Det aflange forsøgsbord står endnu og mangler en lærer til at sparke timen i gang. Halogenlamperne i loftet kaster et klart lys ned på de syrefaste stålborde og glasbeholderne med væsker i forskellige farver, men bogstaverne på papiret er myldrende myrer. Det var tåbeligt at melde mig frivilligt til at holde det oplæg.

Mine fingre summer stadig lidt af kulde efter mødet med oktoberblæsten. Stemmerne omkring mig er aftaler om byture, som det kunne være fedt at deltage i, hvis jeg tog mig sammen og forsøgte at kile mig ind i en af klikerne. Det er bare meget nemmere at passe mig selv på bagerste række og gøre, som om at de andre rager mig en høstblomst.

Jeg drejer hovedet efter lyden af skridt og får øje på vores fysiklærer, Bent, der haster ind i lokalet. Selvom jeg sidder flere meter væk, opfanger min næse de karakteristiske dufte af harpiks og fugtigt mos fra hans uldfrakke.

”Godmorgen, 1.c,” siger han og smækker en taske af lysebrunt læder op på forsøgsbordet. ”Nå, er I snart klar til at holde weekend?”

Sølvstænkene i håret giver hans brune øjne et lysende skær, da han ser ud over klassen og møder mit blik. Han smiler og synes

med en lille fure mellem øjenbrynene at konstatere, at der endnu ikke er skabt kontakt til resten af klassen. Han trækker sin frakke af og folder den omhyggeligt ved siden af en gashane for enden af forsøgsbordet. Jeg betragter Laura, som sidder til højre for mig. Hun møder kort mit blik og ser ned i bordet igen.

Blændende lyspletter får mig til at knibe øjnene sammen. Lokkerne ned over mine skuldre skinner korngult i lyset, og de limefarvede agatkugler på mit armbånd har fået et neonagtigt skær. Et par rækker skråt foran mig sidder Sasja med et håndspejl i sin venstre hånd. Hun holder spejlet, så en lysstråle fra et af vinduerne sender hele herligheden lige i fjæset på mig.

”Nå, Amanda, hvad for et emne har du valgt?” spørger Bent.

Sasja lægger endelig det fordømte spejl ned i lommen på sine jeans.

”Jeg vil godt fortælle lidt om optiske instrumenter,” siger jeg. ”Min hobby er at tage billeder; jeg synes, kameraets funktion er fascinerende. Det minder på mange måder om et menneskeøje.”

”Det lyder spændende. Jamen værsgo. Så er ordet dit.”

Bent slår ud med hånden mod tavlen og træder hen til vindueskarmen. Jeg rækker ud efter mine noter til oplægget, men rammer i stedet fysikbogen, så den rutsjer ned på gulvet med et smæld. Et avisudklip falder ud fra midtersiderne. Jeg lægger det skyndsomt tilbage og vralter op til tavlen. Mine ben er gennemhøvlende af træningen i går, selvom jeg har gået til badminton i tusind år og burde have en kondi som Camilla Andersen.

Jeg rømmer mig og stirrer ned på mine noter, forsøger at få hold på myrerne, der støder ind i hinanden på papiret. Det plejer

at være så let som at trykke på en udløserknap at tale om zoomobjektiv, blitz, blændeåbning og autofokus, men ordene sidder fast i halsen på mig i dag.

”Når I kender jeres øjnes funktion, såeh ... ved I også, hvordan et kameras objektiv fungerer. I dag skal vi foretage tre forsøg, så sammenhængen bliver tydelig for jer.”

Nogle minutter tikker afsted, mens jeg forklarer de basale begreber om optiske instrumenter. De fleste af mine klassekammerater betragter mig med rynkede pander, andre glor ud ad vinduerne.

”Nu skal vi lave det første forsøg. Bent, jeg har brug for en assistent. Kan du stille dig hen foran det vindue der?”

Han rynker lidt på brynene, men nikker så til mig og stiller sig hen til vinduet.

”Godt! I skal starte med at se på Bent i tredive sekunder. Lad jeres øjne fokusere på ham, så billedet af ham bliver helt skarpt. Samtidig skal I lægge mærke til, hvordan alt det andet uden for vinduet bliver uskarpt. Jeg siger til, når tiden er gået.”

”Nej, det er sgu da for åndssvagt! Hvad er formålet med det her?” siger Lily og folder armene over brystkassen.

”Formålet er at illustrere sammenhængen mellem øjet og kameraets funktion, som jeg også startede med at sige.”

”Åh, undskyld mig! Jeg forstår bare ikke et ord, når du står der og mumler.”

Sasja sender Lily et anerkendende blik. ”Ja, det er lidt hurtigt, du springer over til forsøgene, Amanda. Kan du ikke starte med at fortælle os mere om emnet? Selvom vi da gerne vil kigge på Bent. Vi kan også lave en croquistegning af ham.”

En brølende latter skyder igennem rækkerne af elevborde, mens jeg står og krummer tæer. Bordeauxfarvede pletter breder sig over Bents kinder og tilfører ham et element af usikkerhed.

Så blinker han voldsomt, øjnene antager et hårdt glimt. ”Lad os nu antage, at mine ører er godt fyrré år ældre end jeres. De har lyttet til mange elever gennem de sidste tredive år, og de opfangede Amandas ord ganske udmærket. Jeg er sikker på, at I nu gør det samme, når Amanda gentager formålet med øvelsen.”

Sasja presser læberne sammen.

Jeg rømmer mig og forsøger at gøre min stemme så tydelig som muligt. ”Det, som vi skal illustrere med det her forsøg, er, at linsen i det menneskelige øje kan ændre form ved hjælp af nogle muskeltråde. Jeres øjne har simpelthen en automatisk skarphedsindstilling, sådan at I kan se skarpe billeder på forskellige afstande. Det er den egenskab, man har overført til kameraets linse.”

Det lykkes efter nogle flere forklaringer at få mine klassekammerater til at fokusere på Bent, derpå rejse sig fra stolene og gå hen og se ud på ahorntræerne foran idrætshallen. Ingen af dem svarer, da jeg spørger, om de bemærker øjnenes skift i skarphed og fokus.

Da det ringer ud til spisebrikvarter, tager jeg min rygsæk over skulderen og går ud på gangen. Stemmerne runger op mod de høje lofter, der giver en akustik som i en kirke. Græske såvel som kristne relieffer, friser og buster pryder murene og afsatserne overalt på Aalborg Katedralskoles afdelinger. Hver gang har sin egen farve. Duften af tortillas fylder kantinen og får min mave til at knurre. Indigoblå, kuppelformede lamper hænger ned fra det gigantiske

loft og kaster et blødt lys på mylderet af elever, der bevæger sig til og fra den lange madkø. Høj pigelatter blander sig med drengestemmer, der er sluppet mere eller mindre helskindet igennem processen mod et dybere toneleje. Jeg genkender kun ganske få i køen.

Noah fra 1.a står henne ved buffeten og formår at fylde en tortilla, samtidig med at han som sædvanligt charmerer pigerne omkring sig. Vi har begge billedkunst som valgfag. Han er stor og muskuløs og et par år ældre end de fleste 1. g'ere. Jeg tvinger mit blik væk fra hans perfekte træk og det mørke hår, der stikker frem under en helt afskyelig hiphopperkasket.

Alle fra 1.c har placeret sig ved det længste bord bagerst i kantinen. Jeg er på nippet til at sætte mig ved et andet bord, men sætter alligevel kursen mod mine klassekammerater. Jeg standser op ud for en ledig plads ved siden af Mathilde. Sasja lægger kniv og gaffel fra sig med en klirrende lyd. Det sortkrøllede hår skinner sundt og velplejet omkring det lydefri ansigt. Hendes fyldige læber bæver en anelse, uden at det forstyrrer den dominante urkraft, der stråler ud fra hende.

”Må jeg sidde her?” spørger jeg og peger på stolen ved siden af Mathilde.

Med tilbageholdt åndedræt afventer jeg dommen i det teaterstykke, jeg føler at være en del af. En trækning går igennem Sasjas ansigt, der er centrum for opførelsen. Tommelfingeren opad eller nedad? Hun nøjes med et lille nik, der får Mathilde til at rykke sig demonstrativt et stykke til siden, så jeg lettere kan skubbe mig ned på stolen ved siden af hende. Mathilde tager sin mobiltelefon frem og begynder at sms'e. Jeg skærer i min tortilla og tager en bid.

Mærker hvordan stykket vokser i munden. Krydderierne har mistet deres sædvanlige tiltrækningskraft. Efter et par mundfulde mere tørrer jeg mig om munden med en serviet og rømmer mig.

”Det var et spændende oplæg, du holdt i sidste uge, Mathilde.”

Hun lægger telefonen fra sig på bordet og lægger hovedet på skrå. Hendes øjne er nærmest selvlysende blå i skinnet fra vinduerne.

”Synes du?”

”Ja. Det er utroligt, hvad videnskaben har udrettet med elektromagnetisk stråling. Tænk, at oscillerende elektriske og magnetiske kraftfelter kan bevæge sig gennem rummet med lysets hastighed og skabe så megen energi. Energi er en fascinerende størrelse. Den kan aldrig forsvinde, men kun omdannes til andre energiformer, hvor varme er den sidste i kæden.”

Et lille fnys undslipper hende. Det kan være af forbavselse eller foragt.

Jeg vælger at fortsætte. ”Har du hørt, at astronomerne er begyndt at lede efter andre civilisationer ved at spore deres varmeudstråling? Hvis man finder en stjerne, hvor lyset bliver dæmpet i regelmæssige mønstre, kombineret med en stor infrarød udstråling fra en af stjernens planeter, så er planeten sandsynligvis beboet af fremmede livsformer.”

Mathilde smiler, så der dannes vifter ved hendes øjne. Lugten af tortilla strejfer min næse, da hun læner sig hen mod mig.

”Oh my god, Amanda! Hvad taler du om? Få dig et liv!”

Hun har fået hele bordets interesse, og Sasja hvæser til mig.

”Hvis du vil se rumvæsener, behøver du sgu ikke gøre dig umage. Et spejl kan gøre det!”

3

Han læner sig ind mod spejlet. Lysindfaldet fra det sprossede badeværelsesvindue indhyller rummet i et varmt, glødende skær. Nogle solstråler reflekteres i blodet på ansigtet og brystkassen, tilfører den røde farve en transparent kvalitet, der får blodplamagerne til at ligne hologrammer. Han viser tænder til sit spejlbillede og åbner for hanen i badekarret.

Messingfødderne under karrets emaljebund skinner som guld; det hvide porcelænsdyr er en af reminiscenserne fra oldemors opvækst på Shettingfield Manor i det østlige England. Hvis hun så dets nutidige placering, i et restaureret træbjælkehus fra starten af 1900-tallet med sporene fra den danske almue indgraveret i de lave gisplofter og sprossede vinduer, ville hun vende sig i den grav, hun er stedt til hvile i. Mor elskede det antikke badekar, hvis man kan tale om at elske i hendes tilfælde. Hun ville have taget det med sig efter skilsmissen, hvis far ikke havde værnet så meget om sin mødrene arv.

Blodet dufter friskt, sødligt med en undertone af jern. Det farver vandet candyfloss-lyserødt. Det er så lækkert, at han synker ned i vandet, til de øverste hår på hans brystkasse omslutes af varme. Han vasker det indtørrede blod af ansigtet og håber, at vejret holder, så han får et par uforstyrrede timer mere sammen

med Skrigeren. Far ville have ham med på fisketuren, men han foretrak at koncentrere sig om den fangst, der lå bagbundet og kneblet på bunden af varevognen. Hun lokkede med løfter om oplevelser.

Han står op af karret og rækker ud efter et håndklæde. Vanddråberne løber ned over hans brystkasse og funkler på hans solbrændte hud. Et øjeblik bliver verden helt tavs og hvid. Så vender rædslen tilbage. Fornemmelsen af at blive holdt nede, mens Uhyret gjorde ubeskrivelige ting ved ham. Han forsøgte at sparke Uhyret, og det var sikkert lykkedes at volde det smerte, hvis han havde været større, bredskuldret og muskuløs som nu.

Han tørrer sig grundigt, tager tøj på og henter jagtkniven. En let sult rumsterer i hans mave, idet han går ud af huset. Hans skridt ind i varevognen lyder som en tung skovl mod et kistelåg. Hun vender hovedet efter ham, klynker hæst, da han nærmer sig briksen, hun er surret fast til. Knivsbladet reflekterer lysstofrørens fluorescerende stråler og danner skygger under hendes opspilede øjne. Han fører kniven ned over hendes kind, og en raspende lyd af stål mod hud blander sig med hendes stødvise åndedræt. Hun ryster af kulde. Ryster af frygt. Rødt, krøllet hår omkranser de svedglinsende kinder, lidt blod siler fra såret i panden. Hendes knogler er fremtrædende, og huden mærkes som porøse tarme, der er ved at gå i opløsning. Hun er alt for tynd, men camouflerede det godt under det løse tøj.

”Lad mig være! Jeg beder dig! Vil du ikke nok lade mig gå?”

Smilet vokser om hans læber. Bortførslen forløb efter planen, han efterlod sig ingen spor. Alt gik, som det skulle. Bortset fra en

lille detalje. Den eneste løsning er at fremskynde det ultimative klimaks, gøre kort proces, før nogen lægger to og to sammen.

Han glider ind i hende. Hun skriger dyrisk, kaster hovedet fra side til side, så han må holde hende fast. Hendes hjerte hamrer i en vild og ukontrollabel rytme, som om det forsøger at bryde ud af pigtråd. Han kan mærke blodet skumme om sit lem. Hun burde knebles, men han vil ikke undvære skrigene. Deres styrke og varighed er som en velsmurt, elektrisk sav, der indimellem drukner i hendes gispende vejrtrækning.

Han dvæler stadig ved hendes ansigts krusninger, da han trækker sig ud af hende og stiller sig på bunden af varevognen, trækker kniven frem og stryger bladet hen over hendes blodstrimede maveskind.

”Hvorfor gør du det? Hvad har jeg gjort dig? Hvorfor? Hvor–”

”Ssscchhhh.”

Han fører kniven op til det bløde punkt under øjeæblet, stryger hende over det røde hår og afsætter et fugtigt kys på kinden. Hun smager af jern og salt, destilleret frygt, der får ophidselsen til at vokse. Med kniven presser han en fordybning i kinden, så hun begynder at spjætte voldsomt på briksen. En knugende spænding i mellemgulvet sætter hans puls i vejret.

”Nej! Jeg vil gøre alt! Du må ikke slå mig ihjel!”

Han svinger knivbladet fra side til side som et pendul foran hendes blik. Højre – venstre. Højre – venstre. Højre – venstre ...

Hun mumler næsten lydløst, beder for sit liv. Så standser kniven ud for hende højre øje. Det giver et gib i hende, og hun rykker og slider i rebene.

”Nej,” hvisker hun, ”jeg vil gøre alt, bare du ikke slår mig ihjel.”

Hendes stemme rører ham på en diffus måde. Hun er jo ikke som de andre. Hende her er sådan set ren. Men hun mangler noget.

Han kan mærke det isnende glimt i sine øjne bløde op, og det er, som om han sluger en varm sten.

”Rolig, rolig ...”

Han stryger hende blidt over håret. Rystelserne i hendes arme og ben aftager en smule. Udmattelsen får hende til at glippe med øjnene.

Kniven glider ind i halsen med en hurtig bevægelse. Kroppen ryster voldsomt, men kun et øjeblik. Så ligger hun helt stille.

Stønnende giver han hende parykken på. Sådan. Fæl og skinnende. Akkurat ligesom Uhyret. Han snitter mønstre på hendes ben og i skridtet, små ridser på kryds og tværs i det blodige kød. Da han hugger jagtkniven ind i skinneben, lår og bækken, hører han knogler flække. Bækkenet afgiver nogle splintrende lyde, da han støder kniven særlig brutalt ind i vagina, igen og igen. Hovedbunden dekorerer på samme måde med små ridser, før han støder kniven ind i kraniet.

Værket fuldføres let og elegant med hendes tårevædede kinder som olien, der reducerer friktionen mellem hud og knivsblad, da han lader det glide ind under øjæblet og fjerner hendes syge blik for altid.

4

Mandagens første to dansktimer glider afsted. Fru Alving i Henrik Ibsens *Gengangere* får bristet sine drømme, vi diskuterer dramaets ligheder med *Et dukkehjem* og slutter af med lektien til næste gang. Da klokken ringer ud til frikvarter, sender en virak af kroppe og tasker kvalmende lugte af madpakker, sved og cigaretstumper rundt i lokalet. Jeg rejser mig og traver hen mod døren, da en buldrende stemme får mig til at standse op.

”Gå tilbage til jeres pladser!”

Rektor står i døren til klasselokalet. Skråt bag ham står en mand og en kvinde, som jeg ikke har set før. Vi tumler alle tilbage på vores pladser. Der indtræder en respektfuld stilhed, som er helt atypisk for 1. c. Rektor stiller sig hen til katederet og lægger armene over kors. Hans arrede kinder giver associationer til en veteran fra Vietnamkrigen, selvom de mest af alt vidner om, at denne kolos af en mand også engang har ligget under for pubertetens fysiske hærgen.

”Jeg har en alvorlig meddelelse til jer. Som I sikkert har observeret, er Laura fraværende i dag.” Han skifter vægten til sit andet ben og lader blikket vandre rundt mellem os. ”Situationen er den, at Laura har været forsvundet siden fredag eftermiddag.”

Et sus går igennem klasselokalet. Jeg kaster et blik hen på Lauras vanlige plads og mærker mit hjerte synke som en sten.

”Politiet er med her i dag, fordi de gerne vil tale med dem, der kender Laura godt.”

”Der er faktisk ikke nogen af os, som rigtigt kender Laura,” siger Sasja og folder hænderne, så hendes acrylglitrende negle hviler mod den olivenfarvede hud. ”Hun er jo en meget stille type.”

Sasja strejfer mit blik, og en erindring slår i det samme ned i mig.

To uger efter skolestart. Der er en tom stol foran katederet. Jeg mærker stemningen i klasselokalet som en dårlig bryg og fæstner blikket på det ene stoleben. En snor er bundet om benet og bugter sig ned til Jakobs plads. Han holder enden af snoren i den ene hånd og smiler til mig, da jeg ser ham i øjnene.

De andres blikke glider fra mig til Sasja, alfabunnen, som med let bøjet hoved lader et smil glide ud til gelederne af afventende elever. Tegnet modtages, og legen fortsætter.

Stilheden i lokalet er tilbageholdte åndedræt, da jeg passerer den tomme plads og finder en ledig stol på bagerste række. Sasja sender mig et lille nu-spiller-du-med-på-legen blik. Da Laura træder ind ad døren, råber jeg advarende til hende.

Først da jeg mærker blyanten knække, indser jeg, hvor hårdt jeg har knuget den. Jeg lægger med blussende kinder de to stykker blyant fra mig på bordet og vender opmærksomheden mod rektor. Han står og smiler syrligt til Sasja. Jeg kan se, hvordan han rent fysisk tvinger sig selv til at stå stille, selvom alle fibre i hans krop trækker i ham. Der er ting, som skal gøres, folk, der skal snakkes med, aftaler, der skal koordineres.

”Har politiet en idé om, at der er sket en forbrydelse?” spørger jeg.

Jakob sender mig et hånligt blik, og jeg kan mærke Sasjas reaktion, selvom hun sidder og stirrer på tavlen.

Kvinden ved siden af rektor træder et skridt frem. ”Eftersom der er forsvundet flere piger i Nordjylland inden for det sidste år, kan vi bestemt ikke udelukke den mulighed. Vi vil opsøge jer på skift i de følgende dage for at få informationer om Laura. Samtidig vil jeg opfordre jer piger i klassen til at være ekstra påpasselige i denne tid. I må selvfølgelig ikke tage med nogen op at køre, medmindre I kender dem rigtig godt.”

Politikvinden skriver navne og telefonnumre op på tavlen. Vores dansklærer, Winnie, sender et anstrengt smil til rektor, der sammen med politifolkene fjerner sig fra klasselokalet i nogle få, lange skridt. Lige så snart rektor er ude af syne, bryder et bistade af stemmer løs. Mine støvler klapper, da jeg tager et par skridt hen mod døren. Så standser jeg op, ude af stand til at fatte det bullshit, der udspiller sig for øjnene af mig.

Mine klassekammerater samler sig i klynger. Deres ansigter er oplivede af sensationslyst, og jeg lytter fragmentarisk til det, de siger.

Oh my god, hvor er det spændende ...

Hvad mon politiet vil spørge os om ...

Står der allerede noget på nettet ...

Efter dagens sidste time puffer jeg hoveddøren op, står et øjeblik ude under halvtaget og betragter regnen, der vælter ned i lårtykke stråler. Skønt vejr at køre knallert i, fucking awesome! Jeg trækker hættten på regnfrakken op over hovedet og går hen til den

lyserøde Puch Maxi, der ikke er svær at finde i rækken af scootere, knallerter og motorcykler. Jeg stryger sædet fri for regndråber, før jeg sætter mig op og starter motoren. En flok krager skræpper op ved lyden og flygter fra toppen af et bøgetræ, da jeg forlader parkeringspladsen og bevæger mig ind mod Aalborg Centrum.

Jeg kører forbi Metropols facade og dvæler kort ved filmplakaterne, før jeg flytter blikket til højhusene, der stilmæssigt spænder fra klassicisme til high tech-byggeri. Et vindsus får det til at regne med visne blade fra nogle indhegnede træer ved banegården, og et ahornblad lander et øjeblik på mine bukser, før det flyver videre mod en af byens øvrige 125.000 indbyggere. På vejen gennem Øgadekvarteret får jeg et glimt af en fyr i Østre Anlæg og mærker et sug så kraftigt som en knytnæve i mellemgulvet. Da jeg opdager, at fyren ikke er Noah, er det for sent. Jeg vil skyde på, at pulsen allerede ligger fyrre slag over min sædvanlige puls.

Regnen er stilnet af, da jeg et stykke inde i Aalborgs østlige bydel sagtnet farten og står af knallerten. Solen kigger frem fra et hul i skydækket, og vores hvidskurede patriciervilla er omhyllet af en let dis. På gavlen skinner facadestukken om kap med de ornamentale udskæringer omkring døre og vinduer. Flagstangens vimpler blafrer i blæsten, der fejer igennem den efterårsklargjorte have, og en solsorts enlige hymne blander sig med stemmer fra cyklende og gående børn på vej hjem fra skole. På den anden side af gaden holder en ældre varevogn op ad kantstenen, og føreren er knap synlig bag en udslået avis.

Jeg stiller knallerten i dobbeltcarporten ved siden af fars blå Toyota Yaris. Carolines sølvgrå Citroën holder på den anden side

som en påmindelse om hendes position som den ældste i søskendeflokken, førstevælger på alt fra tøj til knallert til bil. Fra carporten er der en lille sti, som slynger sig hen til fortovet, hoveddøren og udestuen. Da jeg træder hen ad de lysegrå granitsten, fanges mit blik af lyset fra køkkenvinduet og de tunge velourgardiner, der ligesom resten af huset har holdt sig forbavsende godt. Bortset fra nogle enkelte ramponerede borde og stole, forårsaget af generationer af børns hårdhændede behandling, består interiøret stadig af de originale møbler, gardiner, tapeter og service fra dengang, patriciervillaen blev opført i 1882. De eneste graverende ændringer, der er foretaget, har fundet sted på de tre børneværelser, hvor møblement og gardiner har skiftet stil i takt med børnenes alder.

Jeg går op ad den hvide, græskinspirerede trappe til hoveddøren, hilser med et ironisk-ærbødigt nik på dørhammerens messingeløvehoved og låser mig ind. Da jeg træder ind i hallen, vælter duften af nyvaskede gulve mig i møde. Til venstre for mig fylder et ovalt spejl med guldornamenter næsten hele væggen mellem stumtjeneren og køkkendøren. Stuedøren over for mig står åben.

Jeg skutter mig af kulde, hænger regntøjet op på stumtjeneren og vender blikket mod de højrøstede stemmer inde fra stuen. Far står til venstre for det victorianske møblement og ser med rynket pande på Caroline, der slår ud med armene.

”Jeg kan ikke altid aflyse mine aftaler, når Ninna er forhindret, far.”

Far virrer med hovedet og tager sig til det mørke hår, som han har videregivet til Tobias. Hvis *han* fra værelset ovenpå kan høre, hvad der foregår ...!

”Det er jo ikke særligt tit, hun er forhindret. Du må kunne blive hjemme denne ene gang.”

Caroline skruer op for stemmen. ”Vi er ved at øve det nye nummer, far!”

”Nu falder du lige lidt ned, ikke osse! Dine kammerater dør vel ikke af at spille en enkelt aften uden dig?”

”Når jeg er forsangeren, så er det pænt røv, hvis jeg ikke er der! Og de er ikke mine kammerater, far. Vi er et seriøst band, okay!”

”Ja, det er fint. Men de må misbehave uden dig, sådan bliver det!”

”Misconduct! Vi hedder Angel’s Misconduct. Fat det nu!”

Caroline tager sig til håret, der for tiden er platinblondt. I næste måned bliver det garanteret skrigende rødt. Hun er iført den sædvanlige sorte krigsudrustning og har fuldført det gotiske look med blodrød læbestift, sort eyeliner og hvid pudder i hele ansigtet.

”Far, når du nu ved, at Ninna skal på det der stramajkursus hver mandag i de næste ti uger, hvorfor hyrer du så ikke bare en ekstra barnepige?”

Far ryster på hovedet. ”Du ved jo godt, at vi ikke kan overlade Tobias til hvem som helst.”

Jeg tager et par skridt hen mod stuen og banker på dørkarmen. ”Hello.”

Far bryder ud i et smil. ”Hej, min skat! Jeg syntes nok, jeg hørte knallerten.”

”Mmm.”

”Kan du se til Tobias i aften?”

”Ja ... selvfølgelig.”

”Fantastisk! Ninna har lavet lasagne, der bare kan varmes i ovnen.”

”Super!”

Taknemligheden lyser ud af far og gør min i forvejen dårlige samvittighed kulsort, idet jeg ikke formår at gengælde hans smil med så meget som antydningen af et smilehul. Aftenerne alene sammen med Tobias, mens far tager sine vagter på sygehuset, og hvor Caroline plejer sin stemme som forsanger, er ikke alene deprimerende, men efterhånden direkte uansvarlige. Hvis Tobias får et anfald, mens vi er alene, er det muligt, at jeg samtidig får et angstanfald. Lammes, ude af stand til at hjælpe ham. Hvorfor siger jeg det ikke bare til far og Caroline? Hvorfor foregiver jeg, at jeg magter opgaven? Jeg begriber ikke, hvordan Caroline kan håndtere ham og samtidig skjule sin frygt.

Ofte virker det, som om Tobias er den roligste af os alle, selv når det er ved at gå galt. Han burde være den ældste i stedet for den yngste. Den, der sørgede for et rimeligt mål af god tone og husfred. Hverken Caroline eller jeg har format til at udfylde den rolle.

Vandet drypper fra mit hår og mit tøj og danner en pyt på marmorgulvet. Far og Caroline står som revnefærdige statuer og udveksler blikke med hinanden. Før nogen af dem når at møde mit blik igen, vender jeg ryggen til dem og går op ad den snoede trappe, der ligesom gelænderet er udskåret i ædeltræ. Trinnene er betrukket med mørkerødt velour og snor sig op til første sal. Jeg undgår omhyggeligt at se ind på Tobias' værelse, før jeg åbner døren til

min midlertidige hule af sikkerhed. Som om det kan holde mig fredet.

Et skarpt jag af fortrydelse rammer mig i brystkassen. Jeg vender om og træder ind på Tobias' værelse. Det er med elevationssengen, dropstativet og bækkenet ikke til at kende, selvom min 15-årige lillebrors bilplakater stadig hænger på væggen over ham. Far hæger om den tanke, at Tobias vokser op til at blive bilmekaniker. Jeg tvivler på fars tanke, hvor smuk den i al sin usandsynlighed end er.

Da Tobias åbner øjnene, kan jeg se, at han ikke har sovet. Jeg griber hans hånd og mærker et stik i hjertet over min bekræftede fornemmelse af, at han kan have overhørt Caroline og fars højroastede diskussion nede i stuen.

”Hej, Amanda!”

Den lidt for glade reaktion over at se mig giver endnu et stik i hjertet. Lugten af sprit blander sig med hans kropsduft, der i de seneste måneder har ændret karakter som følge af den øgede medicinering. Randene under øjnene sidder som sorte klatter i det magre dødningsansigt, der engang tilhørte min lillebror.

”Hej, Tot.”

Jeg lader fingrene stryge igennem hans hår og forsøger at ignorere min hjernes konstante sammenligning af Tobias, som han var, og som han er nu. Kontrasten mellem hans sunde, mørkebrune manke, som har givet ham øgenavnet – og de tørre tjavser, der nu falder ned i hans pande.

”Hvad er der i vejen?”

Det er formålsløst at lyve for ham. Han kan gennemskue selv den mest omhyggeligt pyntede omgåelse af sandheden.

”Har de været trælse i klassen igen?”

Jeg nikker.

”De er fandeme nogle idioter!”

”Ja, det er mest synd for dem selv.”

Den enkle formulering rummer måske dagens største erkendelse for mig, idet ordene undslipper min mund.

”Skal vi se film efter aftensmaden?” spørger jeg og stryger en våd lok væk fra min kind.

Hans øjne begynder at stråle. ”*Hunger Games?*”

”Måske en anden, bare sådan for afvekslingens skyld? Hvad med, om du bestemmer dig, mens jeg tager et bad?”

”Deal,” siger han og griber fat i fjernbetjeningen for at gennemse listen på TDC Play.

Med et smil på læberne forlader jeg værelset og overlader filmvalget til ham. På vejen hen ad gangen forsøger jeg at lade være med at regne ud, hvor mange film vi kan nå at se sammen. Hvor mange aftener vi har endnu.

Min hule er større end de flestes. 68 kvadratmeter gulv breder sig som et rektangel med et skråloft i den ene side af værelset. To enorme skråvinduer reflekterer om dagen hvælvinger af sollys og slår stjerneudsigt op om natten. Mit kamera står på et flash-stativ ud for en væg, der har det ene formål at bære en papirrulle. Reflektorer, softbox og fotobord gør indtrykket af et mini-fotostudie komplet i den ene side af værelset. I den anden side står et afsyret garderobeskab og et skrivebord i kontrast til en spritny IKEA-seng, sofa og sofabord. Bøger fylder bogreol og vægghylder, men læsning virker ikke appellerende på mig i dag, såvel som mit kamera, Smiley, ikke giver anledning til at indfange motiver.

Jeg trækker duften af værelset ind, den diskrete aroma af harpiks, for øjeblikket let overdøvet af syrenerne fra vasen, som vores hushjælp, Ninna, har placeret midt på det lilla sofabord. Hun kan af en eller anden grund godt lide mig og viser sin påskønnelse med denne form for små opmuntringer. Dårlig smag i mennesker, god smag i blomster.

En skælven går igennem mig. Dråberne fra mit hår falder ned på det nyligt ludbehandlede fyrretræsgulv. Jeg retter mig op, som om jeg er ved at vågne fra en drøm. Vandet driver med uformindsket kraft ned ad ruderne, og værelset henligger i et gråligt skær. Stukken i gipsloftet absorberes af skygger, der forvrider engleansigterne i streng modvilje som en understregning af mine indre kvaler. Søvnghængeragtigt dumper jeg skoletasken ved siden af den røde topersoners sofa, trækker de orange gardiner for vinduerne og udelukker lyset fra at trænge ind på mit ansigt, der føles som en stivnet maske.

Køreturen i regnen sidder på min tunge som smagen af regnblæst luft og sand. Med ét mærker jeg, hvor kold jeg er, og udstøder et langtrukket suk. Jeg benytter døren fra mit værelse til det blåflisede badeværelse, som jeg deler med Caroline, afklæder mig de fugtige cowboybukser, rullekravesweateren, sokkerne og undertøjet og træder ind under bruseren. Strålerne ælter masserende varme ind i huden på min ryg. Jeg nyder et øjeblik bare at være til og lukker øjnene.

Uden varsel mærker jeg en skærende fornemmelse i hjertet, og tårer slår følge med strålerne fra bruseren ned ad mine kinder. Jeg føler mig svimmel og slukker for vandet. Stiller mig foran spejlet og betragter det hjerteformede ansigt omkranset af lyst hår. De

mørkeblå øjne ligger i harmoni med de høje kindben og giver en illusion af skønhed. Øjne, der ser alt. Øjne, der lyver.

Der er en tomhed i værelset, som altid, når jeg er kommet hjem fra gymnasiet og skal prøve at finde lidt ind til mig selv igen. En iboende tomhed har altid fyldt huset, men det er blevet værre på det seneste. De spydige bemærkninger fra Sasja & co. sidder som spøgelser i væggene og falder som et ekko ind mod mig, når jeg er alene.

Nogle gange føler jeg, at jeg er ved at blive vanvittig. De har formået at ramme mig. Men de formår ikke at knække mig helt. Gør de?

En læderindbundet 1899-udgave af Ludvig Holbergs *Comedier* ligger på sengebordet. Jeg stryger det røde læder med guldornamenterne, læser mors navn inden i omslaget og skimmer et par linjer af *Mascarade*, før jeg lægger bogen fra mig. Stoffet på badekåben er tungt og blødt mod min hud.

Jeg lyner skoletasken op og fisker avisudklippet frem fra fysikbogen. One Republic poserer på en plakat ved siden af mig, jeg tilslutter blue tooth-højttaleren til min mobiltelefon og afspiller *Counting Stars*. Bøjer hovedet og læser avisartiklen dateret den 15.09.2013.

De forsvundne piger

Profilerings ekspert John Hassellöv giver sit bud på en eventuel sammenhæng mellem fire nordjyske forsvindingssager, der har fyldt forsiderne igennem det seneste år. Af hensyn til de forsvundnes pårørende skal det understreges, at Hassellövs vurderinger udelukkende bygger på det sparsomme materiale, som offentligheden er i besiddelse af.

Af Susanne Liljenholt

Washington, 31. januar 1974. Lynda Healy forlader en universitetsbar og går hjem til sit bofællesskab. Hun snakker i telefon med en ekskæreste og ser fjernsyn, indtil hun går i seng kort før midnat. Den kønne kvinde med det kastanjefarvede hår er uvidende om, at Ted Bundy sidder udenfor i mørket og iagttager hende. Han har kendskab til, at flere unge kvinder bor i huset. Gennem en ulåst dør får han adgang til huset og finder Lynda i kælderen, hvor hun ligger og sover. Uden at vække veninden i værelset ved siden af, slår han Lynda bevidstløs og knebler hende, reder hendes seng og pakker en rygtaske med tøj, så det ser ud, som om at Lynda selv har forladt værelset. Han bærer hende ud i sin folkevogn og kører væk. Lynda Healy er ikke blevet set siden.

USA 70'erne – Danmark 10'erne

Nogle af os er gamle nok til at huske sagen om de kønne amerikanske studiner, der forsvandt under en enkelt mands blodrus i årene 1974–77. Ted Bundy er for mange ikonet på inkarneret ondskab, den udspekulerede sociopat med en charmerende facade. Bøger og film låner fra hans og mange andre amerikanske seriemorderes forbrydelser til hårrejsende drejebøger. *Ondskabens Øjne* har siden 1991 både skræmt og fascineret danskerne med setuppet om den eksotiske, psykisk syge seriemorder med hang til at iføre sig døde kvinders hud – en fascination båret af visheden om, at det *kunne* ske for nabopigen, men højst sandsynligt ikke gør det i et land som Danmark, hvor politiets efterforskningsmetoder har medført en opklaringsrate tæt på 100 procent.

I 2012 forsvinder en ung pige fra en forstad til Aalborg. Hun er blot den første ud af flere.

En nordjysk pige forsvinder

Sneen indhyller lørdag den 22. december 2012 Nordjylland i et knitrende hvidt tæppe. 17-årige Lonnie Christiansen forlader sidst på eftermiddagen sit hjem i Vestbjerg for at mødes med nogle venner på en café i Aalborg. Hun er iført en sort jakke, lårkort og strømpebukser, og med sig har hun en taske indeholdende en mobiltelefon. Distancen fra kernefamiliens nedlagte landbrug til den nærmeste busholdeplads udgør 1.400 meter. Lonnie når aldrig frem til bussen.

Efterlysninger bliver sendt ud på den mørkhårede, atletisk byggede pige. Politiet finkæmmer i juledagene de 1.400 meter fra bopæl til holdeplads såvel som de nærliggende skovområder. Lonnies mobiltelefon bliver fundet i sneen få hundrede meter fra grusvejen til hendes hjem, men selvom politiet leder efter Lonnie i døgn drift, må de nytårsaften indstille eftersøgningen.

Ifølge Lonnies gymnasiekammerater var hun populær i klassen. Hun klarede sig godt fagligt og tilbragte flere timer dagligt i en træningssal som elitegymnast. Hun udviste ingen tegn på depression eller selvmordstanker. Kort før sin forsvinden var hun blevet kontaktet på gaden af en headhunter fra et modelbureau. Politiet fandt frem til denne via et visitkort, men fandt ikke anledning til at koble ham eller bureauet til Lonnies forsvinden.

Flere piger forsvinder

Fem måneder efter Lonnies forsvinden deltager 16-årige Yasmin Akari i en byfest på Gistrups fodboldbaner. Duften af popcorn og candyfloss ligger i luften, og solen står højt på himlen. Familier har slået sig ned på medbragte tæpper og indtager madpakker og saftevand. Yasmins familie bryder op og tager hjem med det yngste barn, der har fået feber. Yasmin får lov til at blive sammen med sine venner indtil klokken halv seks. Et par veninder ser hende forlade byfesten omkring dette tidspunkt. Ingen har set hende siden.

Blot en måned efter forsvinder den 18-årige Rakel Vestergaard fra en privat fest i Hals. Måned efter er 16-årige Elna Jacobsen fra Vadum på vej hjem fra korsang, da hun forsvinder sporphøst.

Politiets eftersøgninger giver intet resultat, og de er ikke i stand til at udtale sig om, hvad der er hændt de fire forsvundne piger. Dog er politiinspektør Annemette Lauritzen overbevist om, at der er tale om en serie af forbrydelser.

Hvis der virkelig er tale om en række sammenhængende forbrydelser – hvad kan vi så vente os af gerningsmanden fremover?

Profilering

En gerningsmandsprofil giver ikke et facit, men er en kvalificeret vurdering af, hvilken type gerningsmand man skal lede efter – en vurdering baseret på efterforskningsmæssig erfaring, faglig ekspertise samt intuition, der igen bygger på informationer fra statistik og videnskab.

I sagerne om de fire forsvundne nordjyske piger er der ingen indikation af en eventuel gerningsmands signatur, da der ikke er fundet nogle ofre. Der er i ingen af sagerne indgået anvendelige vidneudsagn, der kan indikere pigernes videre skæbne, såvel som der ikke er fundet nogle spor fra en eller flere eventuelle gerningsmænd.

Det betyder imidlertid ikke, at politiet står på helt bar bund. Sagernes fællestræk fortæller lidt om, hvilken type

gerningsmand vi har med at gøre. Han har med sin fremgangsmåde og udvælgelse af pigerne afsløret nogle vigtige oplysninger om sig selv og *modus operandi* – de praktiske metoder, som er anvendt under forbrydelserne.

Det første slående aspekt ved de fire forsvindingssager er fællestrækkene hos pigerne og omstændighederne, hvorunder de forsvandt. Alle fire piger var fysisk attraktive, vellidte blandt kammerater og lærere, klarede sig over gennemsnittet fagligt og socialt, var nogenlunde jævnaldrende og gik på gymnasiet. Pigerne forsvandt i weekender eller ferieperioder.

Det kan undre, at ofrenes udseende varierer meget i forhold til hudfarve, hårfarve og kropsbygning, da seriemordere ofte foretrækker ofre af en bestemt 'type', men for vores gerningsmand er det eksakte udseende mindre væsentlig, så længe pigen lever op til de øvrige kriterier i offerprofilen.

Der er formentlig tale om en skandinavisk mand på cirka 25-35 år med høj intelligens og fast dagsarbejde. Han har bopæl i Nordjylland eller slægtninge i landsdelen, så han er geografisk kendt i området. På grund af den geografiske spredning antages det, at der er tale om fjernforbrydelser, hvor gerningsmanden ikke kender ofrene. I disse tilfælde er motivet som regel seksuelt funderet og forbundet med et ekstremt sygeligt behov for udøvelse af magt og kontrol.

Gerningsmandens *modus operandi* er gennemgående baseret på omhyggelig planlægning og organiserede aktiviteter, hvor hvert enkelt offer er nøje udvalgt ud fra en række kriterier.

Ofrene er højst sandsynligt blevet overvåget og dernæst bortført af en person, der har erfaring med kriminalitet. Som oftest har denne type gerningsmand et overdrevent behov for at føle magt og kontrol som følge af en opvækst præget af mishandlinger, ydmygelser og underkuelse.

Det mest bekymrende i disse sager er hyppigheden i de sidste tre tilfælde, hvor pigerne forsvandt med kun en måneds mellemrum. Trangen til at indfange nye ofre er taget til i intensitet, eftersom gerningsmandens dybt dysfunktionelle hunger efter en følelse af magt og kontrol vokser. Han vil have mere og mere, men får mindre og mindre tilfredsstillende ud af det for hver gang.

Gerningsmanden er i dette øjeblik givetvis i færd med at udvælge sit næste offer. Der er gået to måneder, siden den sidste pige forsvandt, så hans emotionelle cyklus er virkelig sammenpresset og vanskelig at styre. Der kan ske ting, der ikke burde ske. Den organiserede gerningsmand kan komme til at begå fejl, og det er desværre politiets eneste udgangspunkt i sager som disse.

Jeg rynker næsen og stirrer på artiklens billeder af de fire piger. Laura ligner ikke ligefrem de fire udgaver af Miss Universe. Faktisk falder hun helt udenfor. Hvad betyder det? Har hun lidt den samme skæbne som Lonnie, Yasmin, Rakel og Elna – hvilken skæbne det end er?

Ubehaget ved tanken om, hvad der er sket med Laura, giver mig gåsehud. Jeg burde have smidt artiklen ud i sidste måned, da jeg læste den første gang. Men jeg kunne ikke. Pigernes forsvinden vakte for stor genklang inden i mig.

Far opbevarer sin mor-samling på kontoret, i stålskabets nederste skuffe, sirligt organiseret i brune hængemapper. Min samling må nøjes med en mindre luksuriøs opbevaring. Fra bunden af garderobeskabet trækker jeg en papkasse ud på gulvet. Flapperne i toppen er flossede af at være blevet åbnet mange gange. Jeg tænder sengelampen, der afgiver et blødt, kegleformet lys, stikker hånden ned i kassen og hiver et rødt album op i A3-størrelse.

Siderne indeholder primært fotos af mor som barn og ung. Jeg bladrer hen til billederne fra de sidste fire år af hendes liv. Først med Caroline på armen, så mig og til sidst Tobias. Billedet af ham som nyfødt i mors favn er det sidste billede, vi har af hende. Alligevel er det, som om hun stadig er her. At se på mors ansigt er som at kigge i et spejl.

Det giver et sæt i mig, da det banker på døren. Med hjertet oppe i halsen skjuler jeg albummet under min dyne og skubber papkassen ind under sengen, før jeg sætter mig op igen.

”Kom ind!”

Far stikker hovedet ind ad døren og sender mig et prøvende blik med de mørkeblå øjne. ”Hejsa! Sidder du her i halvmørket og gemmer dig?”

”Nærmere halvsover! Skal du ud på sygehuset nu?”

”Ja, jeg kører om ti minutter.”

”Jeg smutter ind til Tobias lige om lidt. Vi skal se film.”

”Det lyder hyggeligt. Hey, er du helt okay, skat?”

”Næh,” siger jeg og udstøder et suk. ”Du ved ... Laura fra min klasse. Hun har været forsvundet siden i fredags.”

Trods bestyrtelsen, der et øjeblik anes i hans ansigtstræk, bevæger han sig hen mod mig med en stoisk ro og lægger armen omkring mig.

”Forsvundet, siger du?”

Jeg nikker og folder avisudklippet sammen. Det begynder at øsregne udenfor. Skyerne ser lilla ud gennem skråvinduet.

”Du skal ikke være bange, Amanda. Hun dukker helt sikkert snart op igen.”

Jeg puster vejret ud gennem næsen og trækker badekåben strammere omkring mig, ser på ham gennem det slør, som dagens oplevelser har knyttet.

”Du behøver ikke at forsikre mig om noget, far. Jeg kan godt håndtere det.”

Han klapper mig på kinden og gør en bevægelse med hånden, som skulle han præsentere finaleartisten i en cirkusarena.

”Selvfølgelig kan du det. Nå, jeg er nødt til at smutte nu. Jeg ringer lige i aften og hører, hvordan det går herhjemme.”

Min mund bæver en anelse, da jeg gengælder hans smil. En fure træder frem i hans høje pande og bringer miskredit til hans storslåede positur.

Jeg knipser ham kærligt på armen. ”Nå, men god arbejdslyst! Og pas nu på med hende sekretæren ... Hvad er det, du kalder hende?”

”Duttina?”

”Nemlig! Send Duttina hjem, når hun bliver for nærgående, ikke?”

Han bryder ud i en kort latter. ”Bare rolig, jeg kan godt håndtere hende.”

”Nå ja, de giver jo altid op. Før eller siden!”

Han griner og rejser sig op fra sengen. ”Så, vær ordentlig ved din far!”

”Jeg skal prøve. Vi ses, far. Jeg elsker dig.”

”Jeg elsker også dig. Hyg jer, ikke osse?”

”Selvfølgelig.”

Han omfavner mig igen, så jeg får presset ansigtet ind mod hans skjorte og indånder hans eau de cologne. Det brænder bag mine øjenlåg. Hvis bare jeg kunne sidde sådan her længe, med kinden mod hans brystkasse. Hvis jeg kunne fortælle ham ...

Jeg vrister mig blidt fri, synker en klump i halsen og ser på ham med øjne, der foregiver, at jeg nok skal klare det. At alt er okay.

5

Lærerinden rækker ud efter svampen og begynder at vaske tavlen ren. Han fæstner blikket på hendes røv og piller i en neglerod. Tøsen ved siden af læner sig over mod ham, så han opfanger en duft af shampoo fra hendes hår. Hun danner en tragt for munden med den ene hånd og skiller læberne ad. Han lægger øret til hendes mund.

”Er de der big baller en turn on?” hvisker hun.

Han frembringer en lav gurglelyd dybt nede fra struben. ”De er jo større end puklerne på en kamel!”

Hun griner lydløst af hans bemærkning, mens der dannes smilerynker i hendes mundvige. Hun har sat håret op i rottehaler, der glinser i lyset fra halogenlamperne. Sort, skinnende hår ligesom parykken på Uhyret.

Lærerinden vender sig om med front mod klassen. ”I får stilene tilbage i dag, men først skal vi tale lidt om forskellen på adverbier og adjektiver. Mange af jer bøvler noget rundt i det. Er der nogen, der kender forskellen?”

En tøs skråt foran ham rækker hånden op.

”Ja?” siger lærerinden og placerer sin røv på katederet.

”Adjektiver beskriver substantiver og kan gradbøjes, mens adverbier beskriver adjektiver, verber, andre adverbier eller hele sætninger.”

”Ja. Hvad er det så, adverbier beskriver helt præcist?”

”De beskriver sted, tid, øh ... måde eller grad.”

”Nemlig. Kan du give nogle eksempler på det?”

”Der kan være et adverbium, som refererer til sted.”

Han stikker hånden ned i lommen og haler en pose peanuts op. Hvis han er nødt til at høre på Hermione Granger de næste ti minutter, kan han lige så godt pifte timen lidt op. Han knækker en nød mellem tænderne og skæver til Rottehale, hendes bryster presser mod stoffet på blusen. Han ser hende for sig på en seng med udslået hår, de blanke øjne hviler på ham, og hun trækker ham ned til sig. Hun smiler med tungen på overlæben, stønner og vrider sig, øjnene begynder at bulne ud, når han klemmer om halsen. Hendes knytnæver slår som stempler ind på hans skuldre, hendes fødder stamper i madrassen. Han letter på trykket, lige før hun besvimer.

Da lærerinden meddeler, at de skal ud og arbejde i grupper, blinker han med øjnene og stirrer på Rottehale, der spørger, om de skal arbejde sammen. Han gør et smilende kast med hovedet og finder et bord ude på gangen, hvor de kan sidde uforstyrret.

Rottehale lægger opgavearket foran sig og skæver til ham. ”Fem spørgsmål til *Kjærlighed i Syden*. Vi skal fremlægge punkt fire på klassen i næste time. Har du læst novellen?”

”Jeg skimmede den i morges, mens jeg skovlede æg og rugbrød ned.”

”Rugbrød til morgenmad, er du en hest?”

”Man bliver møgsulten af at kværne hundrede kilo i bænkpres. *Træning kommer før lektier*, du ved?”

”Ej, hvor useriøst! Jeg troede, du var sådan en duksedreng, der altid lavede sine ting. Og så har du bare det hele i munden. Og musklerne!”

”Hmm, jeg skal have poleret mit image så,” siger han med sarkastisk stemme.

”Årh, hold op,” siger hun og kører med på spillet. ”Du er da megasej, når du står og betjener piratbåde.”

”Har du set mig i Fårup?”

”Masser af gange, mine nevøer har årskort. Det er lidt svært at ignorere den sixpack, som render rundt mellem karrusellerne,” siger hun og smiler til ham. ”Du ser ud til at have det skægt deroppe.”

”Når far ikke gider finansiere turene i Gaden, og jeg ikke gider rende rundt i en eller anden skodbutik og lægge varer på plads sammen med en flok mindreårige, er det eneste udvej, smukke.”

”Du var ellers heftig til at herse med de andre pirater. Hvad med at spørge Kamelen, om I skulle bytte stol en dag?”

”Så ville jeg bare udnytte min magt,” siger han og smiler skælmsk til hende. ”Hvad med dig, har du nærlæst *Kjærlighed i Syden* ud fra en ottetrins analysemodel?”

”Blicher er ikke lige min first like, vel! Hvis Kamelen valgte *Fifty Shades* eller noget andet fra dette århundrede, kunne jeg undgå at komme i zombie-mode i hver eneste fucking dansktime.”

”Hvad siger du så til, at vi lige bruger et kvarter på at læse novellen, og så nøjes vi med at besvare det punkt, vi skal fremlægge?”

”Fint!”

Han læner sig tilbage i stolen og starter på teksten. Efter et par linjer begynder bogstaverne at myldre rundt for hans blik. Han griber fat om sin blyant og tegner nogle kruseduller på blokken, mens han propper peanuts i munden med den anden hånd og forsøger at koncentrere sig om teksten. Det er umuligt. Hver gang han retter øjnene mod de første ord i en linje, glider han længere og længere ind i en nærmest sovende tilstand, hvor en summende fornemmelse breder sig ud i hele kroppen. Han kom alt for sent i seng, fordi han havde travlt med sin mest lidenskabelige hobby.

Da Rottehale puffer til ham, løfter han hovedet med et sæt.

”Hvad laver du?” spørger hun.

Han blinker med øjnene for at vågne helt op fra sin døs.

”Sidder du bare og tegner?” siger hun og smiler let bebrejdende til ham.

Han vender blikket ned på blokken foran sig. Der går et voldsomt sug igennem hans mave. Han har tegnet en barnehånd, der holder et barberblad. Man kan tydeligt se det hullede mønster i midten og den skarpe kant på undersiden. Han kan endnu fornemme stålet i sin hånd, hvordan han satte det ind i holderen og knugede den med fugtige fingre for ikke at skære igennem Uhyrets hud.

En rødglødende smerte. Han stikker fingrene ind i munden og mærker en lille fordybning, hvor han har bidt sig selv. Øjnene banker i hulerne, og han afventer med gru det, der vil komme. En dunken i hovedet gør ondt i tænder og kæber, snart hamrer det løs i kraniet. Den eneste kur er at ligge ned og gennemleve et øjeblik ad gangen.

Han gnider sig i panden, mumler til Rottehale, at han er nødt til at gå. Lysende siksakmønstre ligger som et slør over det hele. Han må skynde sig hjem, så hjernen kan falde på plads. Hvis alt går, som det skal, vågner han op efter nogle timer, så han kan gøre sidste trin i arbejdet med Skrigeren færdigt.

6

Solen anes som en kølig skive bag klumper af skyer, da jeg med hjelmen under armen skridter hen mod landsdelens ældste gymnasium; initieret da Frederik den 3. i 1500-tallet skænkede skolen en fløj i det gamle Helligåndskloster. De nøgne grene på bøgetræerne rundt om cykelskurene ligger badet i en grålig dis. Tagryggen på skolen er dækket af et tyndt lag frost og giver en smuk kontrast til empirecirklerne og volutterne på bygningens røde murstensfacade.

En bevægelse i udkanten af mit synsfelt får mig til at dreje hovedet. Bag mig kommer Sasja, Lily og Mathilde gående fra parkeringspladsen, der grænser op mod de gråsodede klynger af højhuse, som udgør Sygehus Nord. Jeg kom til verden der for seksten år og fire måneder siden, lyserød og hvinende og med kulsort hår, der på få uger faldt af og lod nye, lyse dun vokse frem.

Sasja, Lily og Mathilde når hen til mig, da jeg er få meter fra hoveddøren. Jeg gisper, da de maser sig forbi mig med voldsomme bevægelser. Sasja puffer til mig med skulderen, så jeg mister balancen. Jeg ryger forover og støder hagen ind i Mathildes ryg.

”Av for helvede, din spade!” udbryder hun.

”Undskyld, men –”

Hun vrænger ansigt, før jeg når at sige mere, går ind i forhallen og slår til døren, så den åbnes og lukkes med et smæld foran mig. Jeg lukker øjnene et øjeblik. Så, som skal jeg til at tage et billede, åbner jeg øjnene og går ind i mylderet af elever, duften af hårvoks, tandpasta og aftershave. Billedet af Sasja, Lily og Mathilde erstattes af de blege fregner på en pige, der suser forbi mig, de gullige lysindfald fra vinduerne og et par, der går hånd i hånd. Friske stemmer gjalder som ekkoer i den kuppelformede forhal. Jeg træder igennem tableauet af morgenfugtigt hår, blussende kinder og øjne, som er vågne i forskellige grader. Jakob fra klassen trækker en cola i automaten på forhallens fjerneste væg. Jeg fokuserer på et maleri af Afrodite på vægpanelerne, idet jeg passerer ham og drejer ned ad gangen til gymnastiksalen.

Jeg har taget to trin ned ad trappen mod omklædningsrummet, da en dyb stemme rammer mig i maven.

”Hey, Amanda!”

Jeg snubler.

En hånd griber fat i min arm og holder så hårdt fast, at jeg undgår at knalde hovedet ned i kanten på de to nederste trappetrin. Med hænderne naglet til et trin skubber jeg mig op på knæ, drejer hovedet og stirrer på Noah Vincent Melchiorson. Han ser på mig med sine blygrå øjne og leende mund.

Så tæt på.

Der er en brun plet i hans ene øje, en pigmentfejl eller en skønhedsplet. Da han fjerner sin hånd fra min arm, mærker jeg en knugende fornemmelse i mellemgulvet. Under kasketten, der virker helt malplaceret på hans mørke lokker, er øjnene klemt

sammen i et konstant drilsk smil, hvis virkning han garanteret er helt bevidst om.

”Er du okay, Amanda?”

”Ja,” mumler jeg og retter mig op. ”Ingen skade er sket.”

”Dit hår trænger til en kam.”

”Og du trænger til at smide kasketten!”

Han lyser op i et forundret smil og trækker lidt op i sin kasket. Et ar breder sig fra hans venstre øjenbryn og op til tindingen; det er nærmest neonhvidt i belysningen fra halogenlamperne.

Jeg flytter uroligt på gymnastiktasken over min skulder. ”Er der noget, du vil snakke med mig om?”

”Nu du spørger,” siger han med munter stemme. ”Skal vi lave det næste Hundertwasser-projekt sammen? Jeg tror, du kan lære mig nogle tricks.”

Der går nogle sekunder, før hans ord når helt ind til den del af min hjerne, der er i stand til at fortolke sproglige indtryk.

Lave et billede sammen med ham! Sidde ved siden af ham!

”Ja, øh ... Ja, det kan vi da godt.”

”Cool! Hvad skal vi så vælge?”

Jeg suger lyden af hans stemme til mig, mens jeg stirrer på hans læber.

”Hey, Amanda, er du sikker på, at du er sådan helt okay?”

Jeg blinker febrilsk med øjnene og hader mig selv for at stå og fremstå som en retarderet. Hvorfor kan jeg for en gangs skyld ikke opføre mig lidt tjekket, som de andre piger, der plejer at danne en plovfure i kølvandet af ham?

”Undskyld, hvad vi skal vælge?”

”Ja, hvad for et motiv skal vi male?”

”Åh! Jamen lad os tænke lidt over det til på ...”

”Det er i morgen, vi har billedkunst, ikke?”

”Ja, i morgen!”

Det drilske glimt i hans øjne bliver for meget, og jeg skæver til væguret bag ham.

”Gud, jeg skal nå at klæde om til idræt!”

”Det må være et kønt syn.”

”Øh ...”

”Du må hellere skynde dig, hvis du skal nå det.”

Med et skævt smil vinker jeg til ham og drøner ned ad trappen, så jeg er tæt på at vride om på foden. Jeg kaster et blik over skulderen og ånder lettet op, da jeg kun ser ryggen af Noah. Det kunne lige passe, at han stod og grinede af dagens vinder i klodset trappeløb.

Jeg slår døren op til omklædningsrummet og opfanger som det første Mathildes skingre stemme.

”Den falske slange! Jeg håber fandeme ikke, at Amanda –”

Mathilde tier og stivner et øjeblik ved synet af mig. Så bryder Sasja ud i en øredøvende latter, som om der lige er blevet sagt noget rigtig sjovt. Det er der vel også. Jeg er en omvandrende kilde til morskab.

Jeg klæder om i en rus af vrede, koncentrerer mig om at lukke alle lyde ude, indtil jeg hører en høj hyletone inde fra mine øregange. Med sammenbidte tænder går jeg ind i gymnastiksalen og stiller mig op ad en ribbe. Winnie er næsten ikke til at kende i skiftet fra dansklærer til idrætslærer. Cashmeresweateren og den hørfarvede nederdel er skiftet ud med en Adidas T-shirt og shorts, som fremhæver muskelspillet på hendes lægge og lår.

En træk fra vinduerne cirkulerer i salen og sender små kuldegysninger igennem mig. De andre piger fra klassen træder ind i salen i samlet flok, finder hver en ribbe og pludrer grinende med hinanden. Ribberne ved siden af mig står tomme, da Winnie med rynkede bryn ser fra pigerne til mig. Det er lidt uklart, hvem den diffuse bebrejdelse er rettet imod.

Burde jeg have konfronteret Mathilde og de andre ude i omklædningsrummet? Er det min egen skyld, at de behandler mig på den her måde, som en udstødt – fordi jeg er mærkelig?

Nej, nej, det her bliver for sygt! Der er ikke noget i vejen med dig. Det er dem, der er nogle gimper!

Jeg møder Winnies blik og smiler halvhjertet. Hun smiler tilbage, og rynken i hendes pande indikerer, at hun måske vil gøre noget. Endelig. Med et par hurtige klap i hænderne forsøger hun at fange alles opmærksomhed.

”Piger! Piger!”

Den spredte snakken hører op, og Winnie begynder at vandre op igennem salen. ”Jeg vil tale med jer om noget vigtigt. Så ryk lige lidt tættere på, ikke?”

Et par piger rykker hen til pladserne ved siden af mig uden at møde mit blik.

”Det er rigtig vigtigt, at klassen holder sammen. Især i en tid som denne her.” Winnie strejfer mit blik uden at stoppe sin vandring igennem rækkerne. ”Alle skal føle sig som en del af klassen, og I må gøre en fælles indsats, for at det kan ske.”

Hendes blik søger bekræftelse blandt pigerne, der nikker hist og her. ”Hvordan synes I, at det går i klassen lige nu?”

Stilheden er som taget ud af en stumfilm, hvor de mimende ansigter fortæller rigeligt.

Sasja træder et skridt ud fra sin ribbe. ”Det går godt, Winnie, men vi har et lille problem. Og når Mathilde ikke selv vil sige det, må jeg hellere gøre det.”

”Sige hvad?”

”Amanda skubbede til Mathilde i morges, så hun fik et mærke på ryggen. Kan du vise hende det, Mathilde?”

Mathilde sender mig et hvast blik, før hun hiver op i sin T-shirt og vender ryggen til. Over stroppen på hendes sorte bh er der et rødt mærke på størrelse med en golfbold. Aftrykket fra min hage.

Winnie ser på mig med vantro i øjnene. ”*Skubbede* du hende?”

Jeg slår et lille smæld med tungen. ”Nej, øhh ... Jeg mener ... jeg bumpede ind i Mathilde ved et uheld ... men det var, fordi jeg blev skubbet!”

Mathilde trækker T-shirten ned i en hidsig bevægelse og ser på mig med sammenpressede læber. ”Oh my God, så lyver hun igen!”

”Igen? Hvad mener du med igen?” siger Winnie.

Mathilde bryder i det samme ud i gråd. Lily lægger trøstende armene om hende, og Winnie styrter hen til dem.

”Nej, jamen tag det nu roligt!” siger Winnie og lægger hånden på Mathildes skælvende skulder. ”Prøv lige og forklar mig det igen. Hvad er der sket?”

Sasja slår hånden ud i min retning. ”Vi har faktisk forsøgt at få Amanda med i fællesskabet. Men hun er totalt lost.”

”Hvad mener du?” spørger Winnie.

”Vi prøver tit på at få hende med, men hun sidder bare for sig selv. Når vi så laver lidt sjov med hende, bliver hun skidesur.” Sasja

ser rundt på pigerne, der bakker hendes forklaring op med små nik. ”Så er det altså svært at få hende med i fællesskabet. Vi snakkede faktisk om det ude i omklædningsrummet, og vi er kommet frem til et forslag.”

”Hvad da?” Winnie tager hånden væk fra Mathilde og hviler den i stedet mod ribben.

”Vi synes, hun skal tale med en skolepsykolog. En af mine veninder havde gavn af det, da hun gik igennem en svær periode. Vi føler jo med Amanda.”

Jeg sluger en klump i halsen. ”Føler?” Min stemme lyder fuldkommen rolig. Set udefra kan det bestemt godt tolkes til, at jeg er en kold skid, der både lyver og slår.

”Ja. Det må især være svært for dig, at Laura er forsvundet,” siger Sasja med en indfølelse stemme. ”Men det er jo ikke din skyld.”

”*Min* skyld?”

”Ja, det var jo bare noget, du gjorde for sjov. Tegnestiften og alt det der.”

Det sortner for mine øjne. Med knyttede hænder mærker jeg pulsen hamre ind mod mit bryst som et tærskværk. En sprække i min kontrollerede facade breder sig i mig med en flængende lyd, som jeg bilder mig ind rent fysisk at kunne høre.

”Det var ikke mig!”

Sasja spidser let munden og ser på Winnie, der gør en time out-bevægelse med hånden.

”Okay, det var måske ikke så smart af mig at tage emnet op nu. Lad os tale om det her senere, Amanda.”

Med en kraftanstrengelse lykkes det mig at nikke stumt, lunte rundt på gulvet under volleyballkampen og ikke give et kny, når en albue eller et knæ af 'vanvare' træffer mig. Efter den sidste kamp skynder de andre piger sig ud i omklædningsrummet. Jeg går med blikket vendt mod gulvet og overvejer, om jeg skal springe badet over.

Da jeg når hen til enden af salen, står Lily og spærrer vejen ind til omklædningsrummet. "Amanda, vi skal lige snakke sammen."

"Nej, vi skal ej! Flyt dig!"

"Hey, hey, slå lige koldt vand i blodet. Det er vigtigt, det jeg vil tale med dig om."

Jeg mærker isen i mit blik, da jeg tavst betragter hende med korslagte arme.

"Amanda, jeg er ked af det her. Jeg vil gerne sige undskyld."

"Du vil sige undskyld?"

"Ja. Sasja er gået over stregen. Jeg vil ikke være med til det her længere."

"Aha! Hvad lavede din albue så i et af mine ribben for ti minutter siden?"

"Du ved, hvordan Sasja er! Det er et fucking nightmare, hvis man ikke går med på hendes syge intriger." Lily fnyser og slår ud med hænderne. "Jeg er altså virkelig sorry over det i dag! Hvis du vil, kan vi i middagspausen følges ned i kantine og sidde sammen. Væk fra Sasjas bord."

"Så du vil gå imod alfahunnen i 1.c og risikere en tegnestift i røven ligesom Laura?" siger jeg med sarkastisk stemme.

"Amanda, jeg er sgu seriøs. Det er da hende, der har brug for en god damn skolepsykolog."

”Vil du fortælle Winnie om det her?”

”Of course, Sweetie. Jeg snakker med hende, når vi har været i bad.”

Hun vender sig om for at gå ind i omklædningsrummet.

Jeg griber fat om hendes håndled. ”Lily?”

”Ja?”

”Tak. Det betyder meget for mig det her.”

”Det var da så lidt! Nå, jeg vil i bad. Kommer du med?”

Jeg bliver stående og betragter hende et øjeblik. Hun er enhver fotografs åbenbaring. Høje kindben og smal opstoppesnæse, eyelineren er trukket perfekt op omkring de store øjne. Det hele virker som en syg joke. Hvad vil hun overhovedet med mig, klassens nørd?

Et stort smil breder sig over hendes ansigt. ”Hvad er der, Sweetie? Kom nu!”

Mine ben stritter imod, men det virker totalt latterligt at opføre mig som Æsel, bare fordi jeg er overrasket over Lilys venlighed. *Jesus works in mysterious ways*, proklamerede min kusine Iben, efter at hun blev gift med ham fyren fra en frimenighed. Hvem ved, måske har Jesus fået lyst til at smide et mirakel i min retning. I så fald må han godt sende et mere, min lillebror kan også godt bruge lidt Godspeed.

Vi klemmer os ind under de sidste to ledige brusere. Efter et hurtigt skyl med det lunkne vand sæber jeg mig ind. Den syrenduftende bodyshampoo danner et skummende panser, et beskyttende lag mod de andres skævende blikke, som de ikke tror, at jeg ænser.

Da jeg tænder for vandet igen, falder bruseren ned og rammer mig i baghovedet. Smerten er til at holde ud, men en dårligt undertrykt fnisen går igennem rækkerne af piger, mens jeg inspicerer bruseroophænget. Det er knækket og viklet ind i tape, der holdt bruseren nødtørftigt fast.

Med bruseren i hånden begynder jeg at skylle sæben af. Jeg lukker øjnene og skyller mig i håret og ansigtet. Da jeg åbner øjnene igen, står Lily ikke længere ved siden af mig. Det går op for mig, at jeg rent faktisk står alene i bruseafdelingen. Winnie klæder om i et separat baderum, og de andre piger er knap synlige henne ved omklædningsbænkene. I stedet for at føle lettelse mærker jeg noget andet udefinerbart, der trykker i brystet. Hårene rejser sig på mine arme, og jeg vender mig om, så jeg står med ryggen til de andre.

Det begynder at klø i min hovedbund. Mens jeg kradser mig med en fingernegl, breder den kløende fornemmelse sig til mit ansigt, arme, ben og ryg. Min første tanke er, at jeg må have fået en eller anden allergisk reaktion på sæben, så jeg spuler mig grundigt i hovedbunden og på kroppen. Det hjælper overhovedet ikke. Tværtimod bliver kløen værre og værre for hvert sekund, jeg står og kradser mig. Halvt afsindig af den stikkende kløen begynder jeg at kradse mig selv voldsommere. Mine negle afsætter sviende striber i huden.

Jeg løfter hovedet ved lyden af en klukkende latter. Pigerne fra klassen står alle fuldt påklædte og iagttager mig. Nogle sprutter åbenlyst af grin. Andre holder et fnis skjult bag hånden. Et par stykker betragter mig med opspærrede øjne, som små piger der indser, at legen er gået for vidt. Jeg krymper mig under deres blikke,

men mærker i næste øjeblik vreden skyde op i mig som en raketdreven motor.

”Hvad fanden griner I af?”

”Hudfarven passer da til miss Piggy nu, ikk’, tøser?” siger Sasja.

Miss Piggy! Den eneste gang, jeg har moret mig i selskab med 1.c, mente de, at jeg havde et Miss Piggy-grin, og det er desværre nok ikke helt ved siden af. Jeg flytter blikket til Lily, der med et bjæffende grin tager del i *Oh my God, this is funny!*-gruppen. Det var fup det hele. Hun går ikke hen til Winnie og forklarer noget som helst. Det hele var bare ren og skær afledning. Men fra hvad?

Strålerne fra bruseren synes kun at gøre ondt værre, så den kløende fornemmelse nu har ændret karakter til en flammende stikken. Jeg slukker for bruseren og lader blikket glide ned over min krop.

De har da vel ikke ...

Fra den del af hjernen, der lagrer umiddelbart ubetydelige informationer, henter jeg noten frem om en practical joke, som engang fandt sted på et svensk gymnasium. Jeg sender Sasja et blik, der får hende til at stoppe latteren. Straks er de andre også stille.

”Tror du, I slipper godt fra det her?”

Den snerrende stemme stammer fra mig selv, konstaterer jeg med blikket stift rettet mod Sasja. Trods en umenneskelig trang til at flå i min hud for at lindre den fordømte kløen, står jeg helt stille.

Sasja kniber øjnene sammen og fnyser. ”Whatever!”

Med et enkelt blik beordrer hun de andre ud af omklædningsrummet. Først da døren er lukket bag den sidste af dem, går jeg ind under en anden bruser og gentager indsæbningen.

Tyve minutter senere, da jeg træder ind på rektors kontor, sidder Winnie allerede derinde. Teaktræsskrivebordet i midten af rummet er oversvømmet af chartekker og tætskrevne løsark. Rektor står henne ved vinduet.

Han vender sig om og ser forundret på mig. ”Nå, kommer du der, Amanda? Det var faktisk dig, vi lige skulle hen at tale med.”

Jeg blinker med øjnene og stirrer på bedene udenfor. De er svundet ind til filtrede masser af brune stilke, og træerne på de gulnede plæner er vredet tomme for blade på de yderste grene. Jeg burde ikke bare stå og glo ud ad vinduet, men det virker lige pludselig som en rigtig dårlig idé at være kommet her.

”Amanda, du vil måske fortælle mig noget?” spørger rektor og peger på en ledig stol ved siden af Winnie.

”Ja,” siger jeg hæst og sætter mig på stolen. ”Pigerne fra min klasse, de ... Altså, da vi skulle i bad efter idræt, så begyndte det pludselig at klø over hele min krop. Øhm ... Det blev værre af at bruge bruseren, så jeg tror ... Ja, det lyder måske lidt mærkeligt, men jeg tror, at de åbnede bruseren, forseglede den med husblas og hældte kløpulver i. Har I ikke hørt om den der episode i –”

Han stopper mig midt i sætningen ved at rykke kontorstolen ud fra skrivebordet og sætte sig på den. ”Du mener altså, at der var kløpulver i bruseren? Og at det var pigerne fra din klasse, der puttede det deri?”

I et glimt ser jeg Sasjas hånlige ansigtsudtryk for mig og knytter hænderne i mit skød. ”Hvordan skulle det ellers være gået til? Sasja gjorde nar ad mig, mens de andre grinede, som om jeg var den skæggede dame i cirkus. Lily holdt mig hen inde i gymnastiksalen, så jeg fik præcis den bruser.”

”Det er alvorlige beskyldninger, du kommer med.”

”Jeg fortæller bare, hvad der skete. Det virker, som om at Sasja har fået hele klassen med på at mobbe mig.”

Hans sammenbidte ansigt får et stadig strengere udtryk. ”Winnie, kan du lige gentage det, som Mathilde og Lily sagde til dig?”

”Ja. De sagde jo, at Amanda begyndte at kradse sig selv. Og så truede hun pludselig med at sige til dig, at pigerne havde puttet kløpulver i bruseren.”

”Det passer ikke!” råber jeg. ”Jeg har ikke nævnt kløpulveret eller truet dem på nogen som helst måde. Jeg spurgte bare Sasja, om hun troede, de slap godt fra det her.”

Winnie sender mig et tvivlrådigt blik.

Rektor suger hørligt luft ind gennem munden og læner sig tilbage i stolen. ”Har der været andre episoder med Amanda, som du kender til, Winnie?”

”Nej, men jeg talte i starten af timen med alle pigerne om vigtigheden af at stå sammen. Da sagde de, at Amanda har nogle problemer.”

”Hvad for problemer?”

”Ja, altså ... de oplever, at hun isolerer sig. De gør ellers alt, hvad de kan for at få hende med.” Winnie drejer ansigtet mod mig. ”Amanda, måske har du godt af at tale med en skolepsykolog. Det kan vel ikke skade?”

Lettelsen over, at Winnie endelig adresserer mig som du i stedet for tredje person, er kortvarig, da jeg fatter indholdet af det, hun siger.

Rektor læner sig frem mod os. ”Hvorfor tænker du psykolog, Winnie?”

”Noget tyder jo på, at Amanda har problemer med at styre sit temperament, og ...”

”Ja?”

”Det lader til, at det var Amanda, der udsatte Laura for de der grovheder, som du talte med klassen om.”

”Virkelig? Ifølge hvem?”

”Ja, ifølge klassen.”

”Hvem var det specifikt, der fremsatte den påstand?”

”Det var vist Sasja.”

Jeg mærker en sveddråbe løbe ned langs min ryg.

Rektor retter blikket mod mig et øjeblik, før han igen ser på Winnie og former en pyramide med fingrene. ”Laura fortalte mig, at Sasja er en af dem, der har været efter hende lige siden folkeskolen,” siger han med is i stemmen. ”Det er meget uheldigt, at vi ikke har drøftet det her noget før, men jeg troede, at der var styr på klassen.”

Winnies ansigt fortrækker sig i et smil, der dog ikke kan camouflere de røde pletter på hendes kinder og hals. Rektor masserer sin pande i en pause, som vi alle tre ved ikke indebærer et behov for at tænke, men at give Winnie en chance for at genvinde fatningen.

Et vindstød kaster en bunke blade ind mod vinduet. Jeg tager en dyb vejrtrækning. Rummet lugter af vinylgulv og kaffe. Mit blik flakker rundt på reolerne med årbøger, tidsskrifter og ringbind, indtil rektor bryder stilheden.

”Har du tænkt over, hvad du nu vil gøre, Amanda?”

”Jeg vil gerne flytte klasse,” siger jeg med klar stemme.

Rektor folder hænderne over maven og gransker tydeligvis sin hjerne for svar. I de få sekunders grublen kører et sceneri igennem mit hoved.

Jeg føres ned til 1.a's klasseværelse, hvor jeg finder en plads bag ved Noah. Blussende rød i kinderne af forlegenhed såvel som forventningsfuld fryd hiver jeg bog og penalbus op af tasken, idet jeg skæver til de brune lokker under hans kasket. Alle i klassen er søde mod mig, og som timen skrider frem, mærker jeg allerede, at jeg er landet. Det hænder, at Noahs drilske blik injicerer et ekstrakt af varme ind i mine øjne, og jeg smiler genert tilbage.

”Det kan ikke lade sig gøre, Amanda. Alle klasserne er fyldt op.” Rektor læner sig lidt frem i stolen. ”Men der falder altid nogen fra efter juleferien.”

Jeg ser min drøm punktere som en flåset ballon, men siger bare: ”Nå.”

”Som jeg ser det, har vi nu to muligheder. Enten kan du gå med mig og Winnie ned i klassen. Eller også tager du hjem og sunder dig lidt.”

”Okay. Jamen så vil jeg egentlig gerne hjem. Hvad vil I så gøre?”

”Tale med pigerne om alvoren i det her. Amanda, du bør også fortælle om episoden til politiet, når de alligevel kommer for at tale med dig om Laura.”

”Er det nu nødvendigt?” udbryder Winnie.

Rektor læner sig tilbage i stolen, tager en pen mellem fingrene og støder den et par gange ned i en blok. ”Vi er nødt til at slå ned på den her type adfærd, så tingene ikke eskalerer.”

Med et pludseligt ryk læner han sig frem mod mig igen. ”Amanda, er du bekymret for dine klassekammeraters reaktion, hvis de hører, at du fortæller politiet om kløpulveret?”

”I’joh ... Det er jo fair nok, at I snakker med klassen. Men jeg har altså ikke lyst til at gøre en masse ud af det her. Involvere politi og alt muligt.”

”Jeg kan selvfølgelig ikke tvinge dig til noget, men jeg er nødt til at handle på det, der foregår, ved selv at underrette efterforskerne så.”

”Okay.”

Winnie tager et par hurtige indåndinger og griber et øjeblik fat om kinder og kæbe, så hendes knoer bliver hvide. Med en diskret kradsen i hovedbunden går jeg hen mod døren, men standser op ved lyden af rektors stemme.

”Amanda?”

”Ja.”

”Pas nu på dig selv,” siger han og sender mig et smil.

Min mund udøver et af sit repertoires ypperste smil til gengæld, og øjnene istemmer med den længe opøvede evne til at lyve.

På vejen hen til Puch’en øger blæsten mod mit ansigt følelsen af, at kradsemærkerne er svitset ind i min hud som striberne efter piskeslag. En del af mig er godt klar over, at det er en følelse, som først og fremmest beror på dagens ydmygelser.

7

De tomme øjenhuler glør op på ham, da han tænder lysstofrørene. I det blåhvide lys ligner øjenhulerne hånlige smil. En gennemtrængende lugt af forrådnelse sidder i varevognens luftmolekyler som små bobler af død. Rigor mortis har gjort Skrigeren stiv som et bræt. Hendes stående position er fikseret ved hjælp af reb og jernkæder, som er fastgjorte til overliggeren i loftet. Med en jernsav skærer han nogle af kæderne fri af hende. Forsigtigt, for ikke at lave alt for synlige mærker i kødet.

Han har hentet parykken inde fra kælderen. Den er lidt uglet, så han glatter på hårene, inden han sætter parykken fast til hendes kranium. Med en opvreden vaskeklud gnider han skidt og blod af hendes ansigt. Områderne omkring øjenhulerne og munden er allerede sorte af forrådnelse, så han starter med at lægge en kraftig foundation, før han sminker hende med den hvide pudder.

Da hun har fået den lyserøde øjenskygge og rouge på, fjerner han ispindene fra hendes mund ved at knække dem midt over. Det lille smæld, som pindene afgiver, minder ham om lyden af splintrende knogler. Læbestiften er knaldrød og får hende næsten til at se levende ud. Han træder et skridt tilbage og betragter sit værk. Hovedet er vendt skråt opad, så lyset reflekteres i den skinnende makeup. Munden er formet i et lydløst skrig, og armene

rækker op imod ham i en tiggende gestus. Hun sidder på let spredte knæ. En jernpæl er sat fast i gulvet og går op igennem hendes underliv, så hun er spiddet. Han tager mobiltelefonen op af lommen og tager billeder af hende fra forskellige vinkler. Nærbillederne af hendes ansigt bliver gode. De tomme øjenhuler giver hende det helt rigtige look. Han tager flere billeder, end han plejer, for det er ikke sikkert, at han får tid til at skildre udslettelsen af kødet.

Hun griner af ham. Håner ham for at være en lille vatpik, der bruger tiden på små fisser, der ikke kommer i nærheden af Uhyrets dæmoniske storhed. Det er så provokerende! Det banker i hans tindinger. Han åbner sin skitseblok og begynder at tegne hende, mærker sin puls falde til et roligt leje, mens han indfanger hendes udtryk. Han er dygtig til at forvandle kællingerne. Og tiøren er ikke faldet hos panserne på trods af fejltagelsen.

Hvis far opdager, hvad varevognen bliver brugt til, bliver der ballade. Meget alvorlig ballade. Det kunne sætte en stopper for arbejdet med Skrigerne. Det eneste, der overhovedet betyder noget. Han stikker hænderne i lommerne og ser ned på sine sko for at bortmane et øjeblik kvalme. Så retter han igen blikket mod sit værk. Hun skreg, tænker han og smiler. Hun skreg, indtil hun holdt op med at stritte imod, og på det tidspunkt var tavsheden en lettelse.

Han skal snart finde en ny pige, en ren pige. Ikke som de andre. Der er en pige, som er oplagt. Han har lagt mærke til hende et stykke tid, studeret røven og patterne under tøjet, som da for helvede ikke kan snyde som hos den foregående. Den sidste Skriger var ikke blot tynd. Hun var en udmagret kat. Han ser den

lyshårede pige for sig og mærker en reaktion i den del af kroppen, der siden ulykken sidste sommer begyndte at opføre sig som syvogfyrre Duracell-batterier. Kællingerne er så lette at lokke med. Nogle må dø, mens andre får lov til at leve, sådan er livets enkle betingelser. Live and let die, som James Bond ville sige.